
MATS FÄLT:

ÖVERRASKNINGARNAS PASQUA

Man kan säga mycket om Charles Pasqua, dock knappast att han skulle vara förutsägbar. Den tidigare inrikesministerns återkomst till taburetten har bl a ägt rum till ackompanjering av ett oväntat utspel om det kloka i att legalisera vissa former av narkotika. Få hade väntat sig detta från denne gaullist, en av de politiker som den franska högern uppskattar allra mest.

Pasqua personifierar begreppet lag och ordning. Han har aldrig skämts för att stå på de laglydiga medborgarnas sida mot brottslingar, terrorister och missbrukare. Med Pasqua i inrikesministeriet borde varje hederlig fransman kunna sova lugnt om natten.

Franska motsättningar

En mindre sympatisk del av hans populistiskt anstrukna budskap är den hårda linjen i invandrarfrågan. Visst finns det problem som en hårdare politik kan lösa men den förståelse som borde vara en del av hanteringen av frågan har inrikesministern inte ägnat någon större

---

Que demande le peuple, Charles Pasqua, Albin Michel, 1992.

uppmärksamhet. Samtidigt måste man hålla honom räkning för att han inte väjt för frågan. Även i Frankrike har oviljan att diskutera invandringens baksida ofta blockerat en seriös debatt om möjliga lösningar. Brottsligheten och otryggheten i vissa av främst Paris förstäder är ett mycket allvarligt problem, liksom motsättningen mellan fundamentalistiska muslimer och det franska samhället.

Den som vill veta mer om denne i alla bemärkelser tunge franske politiker kan t ex konsultera *Que demande le peuple*, skriven av Charles Pasqua själv. Hur hinner de med?, frågar sig kanske någon med kunskap om franska politikens litterära insatser. En förklaring är att politikerna alltför sällan besöker parlamentet. Detta betraktas som ett av politikens större problem – hur parlamentets betydelse skall kunna återupprättas. Men många böcker blir det.

Invanda mönster

Pasqua försvarar i boken rätten att få driva förnuftiga men politiskt obekväma åsikter om t ex invandringen, brott och straff och nationalism. Han tycker inte man skall behöva skämmas för att man älskar sitt land, är orolig för förfallet i för-

orterna eller inte kan acceptera att polisen misslyckas med terroristbekämpningen.

Nationella dygder

Vissa resonemang stämmer dåligt överens med vårt invanda ideologiska mönster. Pasqua är förvisso högerman, arbetade för privatskolor som ordförande för det regionala rådet i Hauts-de-Seine och vill öka individens ansvar för den sociala tryggheten. Samtidigt vurmar han för den offentliga, icke-konfessionella skolan och försökte för en tid sedan tillsammans med RPR-kollegan Philippe Séguin, under lång tid den närmast allierade, återupprätta skattebetalande och statlig planering som nationella dygder.

Kluvenheten är delvis en konsekvens av Pasquas partival – gaullismen har aldrig riktigt lyckats reda ut sina relationer till varken kapitalismen eller den gamla franska dirigismen. Delvis kan den vara ett arv från familjen på Korsika. Släkten bestod av bonapartistiska socialister – en inte alldeles okomplicerad kombination. Den politiska kommentatorn Alain Duhamel har fastnat för just bonapartist som beskrivning av Pasquas politiska hemvist. Korsikanskan hade han redan som barn med sig i bagaget.

I EG-frågan kom Charles Pasqua att

placera sig mycket nära Lady Thatcher. Han genomförde tillsammans med parlamentets nuvarande talman, Philippe SÄguin och Philippe de Villiers en imponerande kampanj för ett nej till Maastricht och stupade först på mållinjen, endast tiondelar från att ha krossat Delors och det politiska etablissemangets förhoppningar.

Stor sympati

Nu ligger inrikesministern, till skillnad från SÄguin, lågt i EG-frågan. Pasqua tycks föredra att odla förbindelserna med premiärminister Balladur. Siktet bedöms av många vara inställt på att följa den senares väg mot ElysÄepalatset för att kunna bli åtminstone premiärminister. Omöjligt är det inte. Pasquas raka sätt och tydliga budskap möts ofta av stor sympati bland de franska väljarna, även om han förvisso inte står särskilt högt i kurs bland de intellektuella.

Broarna till Jacques Chirac revs redan 1991 när Pasqua och SÄguin försökte ta över RPR. Idag är relationerna bättre men de lär aldrig bli så bra igen som under 1980-talet. Om samarbetet med Balladur kan ge större framgång än lojalitet mot det egna partiets ledare lär Paris borgmästare få svårt att stoppa utvecklingen.